

¿Qui t'estima, Assumpta?

Beneficiària del pont aeri, l'Assumpta no s'ha deslligat de Madrid, tot i que ha deixat el seu pis de la capital de l'estat a la seva amiga Victoria Abril, no passa massa de temps que no vingui a Barcelona, on té família i amics. Aquesta temporada, però, ha tornat a fer les maletes per fixar la seva residència a París, la ciutat de les llums, perquè li serà més fàcil entrar en les produccions internacionals i vés a saber si perquè hi viu Patrick Bauchau, l'actor francès que va conèixer l'any passat al rodatge de *Lola*, de Bigas Luna.

Qui t'estima Babel?, el segon film de Farré, després de *Morbus*, reuneix per tercera vegada la Serna i la Sampietro, que ja van ser companyes a *El crimen de Cuenca*, de Pilar Miró i *Extramuros*, de Miguel Picazo. Per tant, el llargmetratge que filma aquests dies Ignasi Farré, basat en *La imbècil*, de l'escriptora Mercè Company, representa el retorn al centre de producció de Barcelona de dues de les actrius catalanes més prestigioses del cel·luloide i de l'escena.

Mentre que *El crimen de Cuenca* va representar per a la Sampietro l'oportunitat de fer *Gary Cooper que estás en los cielos*, el seu llançament definitiu, la Serna va haver d'esperar Carlos Saura per a protagonitzar *Dulces horas*. Dues trajectòries ben paral·leles, si és que ens hi fixem.

«Però tampoc aquesta pel·lícula de Saura no va ser de les que va tenir més èxit» —diu l'actriu per treure ferro a la cosa. «Internacionalment, han anat millor els últims films que ha fet de flamenco que no pas *Dulces horas*, que va ser un èxit mitjà. A mi, em va anar molt bé, és cert, perquè va ser passar d'una situació en què ningú no et coneix a una altra en què t'ofereixen feina.»

L'Assumpta és encantado-

«No crec en la sort. Les pel·lícules són bones o dolentes.»

Ara que el cinema català comença a recuperar la seva activitat, Assumpta Serna és a Barcelona per protagonitzar, al costat de Mercè Sampietro, el film *Qui t'estima, Babel?*, d'Ignasi Farré.

Pere Tió

ra, diguem-ho ara i quedarem descansats. Té vint-i-nou anys i conserva aquell aire naïf que ha de tenir tota actriu que es casa amb el seu ofici: encara diferencia les coses autèntiques de les que no ho són. Va debutar el 1978 amb *L'orgia*, el film de Francesc Bellmunt que d'alguna manera ha estat un talismà per als seus protagonistes. Però ella no té gaire clara aquesta consideració: «Jo no sóc supersticiosa. Penso que les pel·lícules són bones

DOMÈNEC UMBERT

o dolentes. Potser sí que de vegades s'apleguen una sèrie de coincidències, però no crec en la sort, i em penso que, si no hagués estat *L'orgia*, hauria estat un altre film, perquè tots sortíem de l'Institut del Teatre i volíem fer coses diferents».

—¿Si no sabessis francès i anglès, hauries pogut interpretar la pel·lícula de Claude d'Anna, *Le cercle de passions*?

—És clar que no. Crec que si hi ha més actors que no hagin sortit fora és indubtablement perquè no saben idiomes. Jo, des de sempre, he tingut moltes ganes de sortir, i els idiomes m'agraden molt.

—¿I què passa amb aquesta superproducció internacional que es roda a Marbella?

—Doncs que no hi he pogut treballar per un problema de dates. Em

coincidia amb el rodatge de *Qui t'estima, Babel?* —que per cert m'agrada molt més el nom de *La imbècil*— i també estic en el film de Carles Benpar sobre un conte de Calders. El meu paper en el film de Benpar és el que feia la Mar Targarona a l'obra *Antaviana*, de Dagoll-Dagom, i em fa gràcia aquesta col·laboració, perquè, amb la Mar, érem molt amigues i hàviem viscut juntes.

—Després d'aquests dos rodatges a Barcelona, ¿què t'espera?

—Ara me n'aniré a Los Angeles durant dos mesos, fins a finals de febrer, amb una beca d'estudis del Comitè Conjunto de Relaciones Hispano-Americanas. Després, al març, començaré una pel·lícula a Bretanya, que es diu *La nuit de l'océan*, d'Antoine Perset. Em penso que estarà molt bé, i tindrè de companys Jeanne

Moreau i Jean Pierre Loup Rajoutt. Més endavant, ve un projecte interessant per fer amb Victoria Abril i em fa molta il·l·lusió treballar amb ella.

—¿No hi has treballat mai?

—No i em fa molta gràcia, perquè som molt amigues. Ara que he agafat una casa a París, li deixo el meu pis de Madrid, perquè ella vivia en un hotel.

—¿Quan es faria aquesta pel·lícula?

—Bé, encara no ho sé. Suposo que per l'abril. No en puc parlar, perquè tot just m'ho ha dit Alfredo Matas de paraula, i falta acabar-ne el guió.

—Dona-me'n una pista.

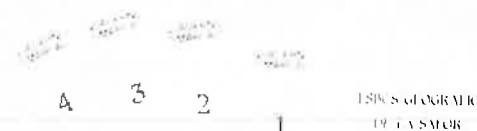
—Sé que és una comèdia i que serà interpretada per la Victòria i per mi.

—¿I qui està escrivint-ne el guió?

—Lola Salvador.

L'Assumpta té moltes ganes de participar en una comèdia. Reconeix que

NOVETATS

- 1.—ESBÓS GEOGRÀFIC DE LA SAFOR, Vicenç M. Roselló i Jeroni Banyuls Garcia.
- 2.—CASTELLS DE LA SAFOR, Joan Pellicer Bataller.
- 3.—L'ENTRADA A LA C.E.E.: REPERCUSSIONS PER A LA INDÚSTRIA DE LA SAFOR, Andreu Moratal.
- 4.—UN CASAMENT EN POTRIES O CASAR-SE PER INTERÉS, Gaietà Salelles Cardona. (Edició i pròleg a cura de Gabriel García Frasquet).
- 5.—DE CUINA SAFORENCA, Joan Iborra.

MAPA

Pròxima aparició: DESENVOLUPAMENT I URBANISME A GANDIA

a Madrid es fan massa produccions amb mocador de farcell, vaques pasturant i dones de negre que mullen rosegons de pa dins de tassons de llet. «Penso que fan falta comèdies i tinc moltes ganes de fer-ne una, perquè des de *Coto de caza*, tots els personatges que he fet són retorçats».

—Potser al centre de producció de Barcelona s'elaboren idees molt bones, però la factura és més pobre. ¿Creus que només és per un problema econòmic?

—Aquí es fan pel·lícules amb molt pocs diners, amb un pressupost molt baix. Això vol dir que, si el guió diu que surt una casa molt maca, saps que val cent mil pessetes al dia i no pots llogar-la, mentre que a Madrid ja se sap que una casa costa aquests diners.

—Llavors s'ha de recórrer al menjador d'un amic.

—Crec que això és una qüestió de cinema jove, que al mateix temps té d'altres avantatges. Però també hi ha films com *Tras el cristal*, d'Agustí Villaronga, que són pel·lícules d'una factura impecable i que, en canvi, s'han fet amb molt pocs diners. Per tant, també depèn molt del refinament, del gust i del temps que has estat pensant la teva obra. Crec que ara amb les subvencions de la Generalitat han de sortir coses interessants i que s'ha de donar suport a aquestes noves produccions.

—Fa un parell d'anys va participar amb Berlanga en un col·loqui sobre el sadomasoquisme, al Centro de la Villa de Madrid. ¿T'interessa aquest tema o anava lligat amb la promoció de *El jardín secreto*, de Carlos Suárez?

—Coincidia amb el rodatge de la pel·lícula de Suárez, però vaig accep-

tar principalment perquè sempre em fa gràcia col·laborar amb Berlanga. Es un home ràpid de respostes, que sap improvisar i alhora resumir les seves idees. El sado-masoquisme era un tema que en aquella època Berlanga estava vivint i em va agradar participar en aquest col·loqui amb ell.

—¿Hi ha papers més difícils d'interpretar que d'altres?

—Tots són difícils per igual. En aquest film d'ara de l'Ignasi Farré faig de boja i em requereix molta concentració.

—¿Sí ara et proposen una pel·lícula en la qual has de cantar i ballar, podries acceptar?

—Sí, jo crec que sí. De ball he fet cosetes, com *Antaviana*, i a l'Institut del Teatre vaig fer-ne classes. Pel que fa al cant, ho tinc més fumut.

—¿Per l'oïda o per la veu?

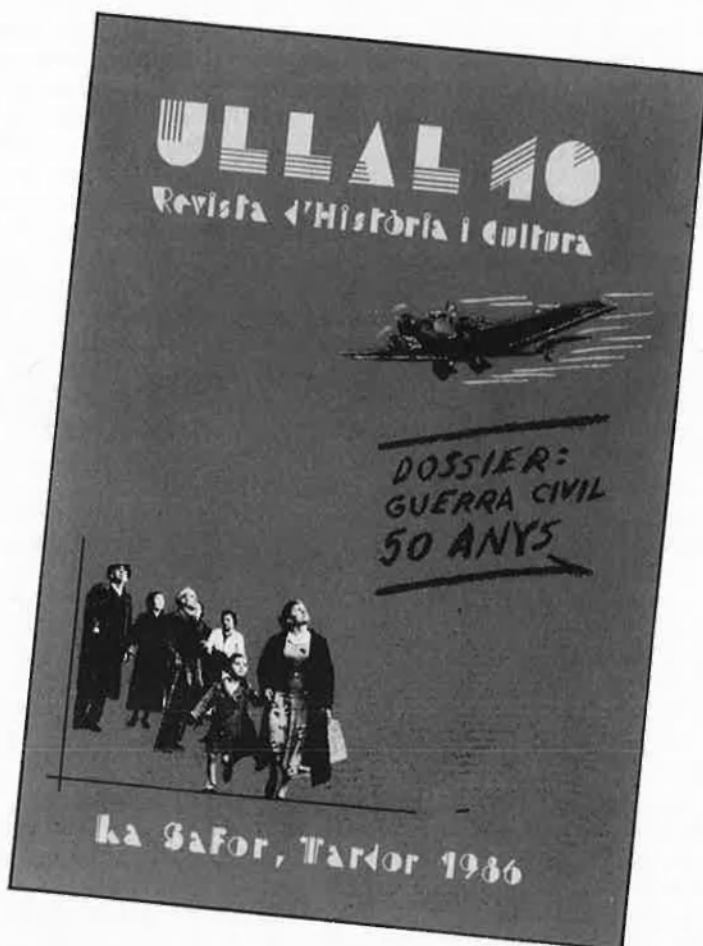

**GENTRE D'ESTUDIS
I INVESTIGACIONS
COMARCALS
ALFONS EL VELL**

SIC COMARCA LA SAFOR

Escala: 1: 28.000

DOMÈNEC UMBERT

«Sempre estic intentant demostrar que puc fer papers molt diferents».

—Em fa la impressió que em falta oïda, però no és cert. Quan vaig a escoles de cant, em treuen del cap aquest complex i diuen que no és veritat i que entono bé. Si trobés un paper que valgués la pena, en dos o tres mesos m'hi dedicaria a fons i és llavors quan realment aprofito el que fas, quan treballes per un paper determinat.

L'any passat, en quatre films, l'Assumpta va interpretar personatges ben diversos que l'han situada com una de les actrius més polivalents, dins d'un cinema on predominen les presències físiques però hi manquen les intèrprets: *Lulú de noche*, d'Emilio Martínez-Làzaro, *La vieja música*, de Camus, *Matador*, d'Almodóvar, i *Extramuros*, de Miguel Picazo. Ella raona aquestes intervencions: «Sempre estic intentant demostrar que puc fer papers molt diferents. L'any passat vaig fer aquestes pel·lícules, algunes de les quals eren col·laboracions curtes, però el que vull és no quedar encasellada en una imatge fixada».

—¿És veritat que les rosses esteu una mica de baixa en el cinema madrileny? Si més no, l'Almodóvar et va tenir de morena per protagonitzar *Matador*.

—Això, ho he començat a pensar aquest any. Per exemple, en Saura necessitava una criolla, els projectes que es feien demanaven morenes, les sèries de televisió no volien rosses, etc. Ara que ho dius, sí que m'hi he fixat enguany. Val a dir que ara es passa

per aquest període de cinema ambiental a la guerra civil i volen personatges molt típics. També la meua idea de sortir a l'estranger ha estat motivada per buscar coses diferents. A França tenien dues imatges meves completament diferents gràcies a *Le cercle de passions* i *Dulces horas*. Això representa que no tinguin una imatge preconcebuda de mi i surten noves possibilitats, com per exemple aquest paper que faré al costat de Jeanne Moreau.

—*Amb Claude d'Anna vas fer l'entrada al cinema internacional. També has treballat per a la RAI italiana...*

—Vaig fer una sèrie de televisió i el capítol on sortia es deia «Il calice de Murano». Era una història molt lleugera, un thriller, on feia de periodista que s'enamora d'un policia, interpretat per Giuliano Gemma. Aquest estiu també he fet una pel·lícula francesa, *Ravi*, de Vincent Lombart.

—*Amunt i avall sempre. Viatjant. A Madrid vas conèixer Carlos Tristanchó, quan feieu Antaviana. A Barcelona vas trobar Patrick Bauchau en el rodatge de Lola. ¿Això vol dir que és més fàcil per a una actriu lligar-se sentimentalment amb algú de la mateixa professió?*

—La gent que comprenc millor són els actors. ¿Per què? Perquè entenc les seves neures, la seva vida i ells em comprenen a mi.

Malgrat que la família d'Assumpta viu al carrer de Sepúlveda de Barcelona, durant aquestes setmanes de ro-

datge ha preferit instal·lar-se en un hotel i d'aquesta manera es pot concentrar plenament en el seu treball. Tampoc no és partidària de sortir de nit, presentar-se de sobte en una festa, i això que l'altre dia la sala Otto Sutz la va invitar en una presentació de moda. Ella prefereix quedar-se a l'hotel i l'endemà arribar tranquil·la al rodatge. Se li nota una gran dedicació en la seva feina. També se li endevina una gran admiració per Bigas Luna, el director de *Lola*, un film interpretat per Angela Molina, que precisament aquests dies és a Vic rodant *Laura a la ciutat dels sants*, de Gonzalo Herralde. «Tenia moltes ganes de treballar amb Bigas Luna. *Bilbao* és una pel·lícula que em va encantar. És una de les persones amb qui més m'agradaria treballar i en un paper més gran que el de *Lola*. Jo tenia molt d'interès per conèixer-lo i per estar amb Angela Molina, perquè no ho havia fet mai. Treballar amb aquestes dues persones per a mi va ser molt important. I vaig pensar que, encara que fos una petita col·laboració, valia la pena.

—*A Lola vas conèixer el Patrick.*

—Sí.

—*¿I encara estàs amb ell?*

—Bé, ens anem veient...

—*¿Però teniu una relació de parella o no?*

—Ens anem veient —*repeteix serenament, i s'esmuny com una anguila.* □